

Za poduk in kratek čas.

S trebuhom za kruhom.

(Dalje.)

»Bog vam povrni, mili gospod«, dodala je slovenski, ker ni vedela kaj več reči.

Mili gospod pa ni prav razumel, da je »mil«; ali to je dobro vedel, da denarja ne dobi; zato je pobere z jedno roko culice, z drugo prejme deklico za rame, porine jo z lahka na prag in jo pelje na ulico ter jej vrže pred noge prtljago; potem pa odpre z jednako hladnokrvnostjo vrata sosedne pivnice in zakliče:

»Hej, Fernando, izha je za tebe«.

»Dobro, dobro«, odvrne nek glas iz krčme; »pridem na noč«.

Mulat izgine potem v temni veži; deklica pa ostane sama na ulici. Položila je culice na hišni prag, da bi se ne valjale po prahu in stojé pri njih je čakala udano in tiho, kakor navadno. Obličje njeno je bilo silno shujšano. Le svetli predivasti lasje so ostali, kakor prej; ustnice je imela zamodrele, oči udrte; kosti so jej štrlele iz lic. Bila je, kakor cvet, ki veni, ali kakor deva, ki je bolna na smrt.

Mimo gredoči so se nekako pomilovalno ozirali na njo. Stara zamorka jo je vprašala nekaj; ker pa ni dobila odgovora, šla je dalje užaljena.

Med tem je Lovrenc hitel domov s takimi počutki, kakoršne budi v revnem človeku očiten dokaz božje milosrčnosti. Saj je imel krompir; mislil si je, kako ga bodeta jedla, kako bode jutri zopet hodil okrog vozov; na pojutrnji dan pa ni mislil v tem hipu, ker je bil preveč lačen. Ko zazre od daleč dekle, stoječe na tlaku pred hišo, začudi se zelo in pospeši korake.

»Kaj stojiš tukaj?«

»Gospodar naju je izgnal, oče!«

»Izginal?!«

Kmetu so padla drva iz rok. To je bilo vendar preveč; iztirati ju v tem hipu, ko sta imela drva in krompir! Kaj počneta sedaj? S čim se bodeta živila? Kam pojdeti? »Jezus! Jezus!« Obrne se, odpre usta, pogleda bled na dekle in še jedenkrat ponavlja:

»Izginal?!...«

Potem je hotel nekam iti; ali obrnil se je brz; glas njegov je bil molkel, hrapav in grozen, ko reče iz nova:

»Zakaj ga nisi prosila?«

Ona vzdihne: »Saj sem ga prosila«.

»Na kolena padla?«

»Padla sem«.

Lovrenc se zopet zasuče, kakor črv, katerega kdo prebode. Storilo se mu je popolnoma temno pred očmi.

»Ljubi oče, jaz nisem nič kriva«.

»Stoj tu; ne gani se! Grem ga jaz prosit, da bi nama vsaj dovolil krompir speči«.

Šel je; ali malo potem se začuje iz veže krik, topotanje, vpitje in Lovrenc prileti na ulico; sunila ga je očitno silna roka.

Nekaj hipov je stal; potem pa rekel dekletu naglo:

»Pojdi!«

Sklonila se je, da bi culice pobrala. Težke so bile za njene oslabele moči; ali oče jej ni pomogel, kakor bi ne videl, da jih dekle komaj vzdigniti more.

Šla sta. Nihče se ni zmenil izmed mimogredočih za ta dva trpina. Kam naj gresta? V kako nadlogo se? V kako muko še?

Deklica je soplja in omahovala; naposled reče s prosečim glasom:

»Oče, vzemite cunje; ne morem jih več nositi«.

Kakor bi se vzbudil iz sanj reče, kmet:

»Proč je vrzi!«

A ko vidi, da se dekle obotavlja, zakriči besno:

»Vrzi, ali pa te ubijem!«

Sedaj je ubogala vsa prestrašena. Prišla sta v pri-stanišče. Micka ni mogla dalje; vsede torej na kup lesa; Lovrenc molče k njej. Ker je bila bolna, je ni preveč nadlegoval glad; ali vsled muk in slabosti jo je ognil spanec; zatisnila je oči in sklonila na prsi blede obličje. V časi se je vzbudila in odprla oči; potem jih je zopet zatisnila. Sanjalo se jej je, da je v Bistrici in da čuje milo petje. Tu se je naglo vzbudila; sanje so ubežale. Nekatere ladije so odplule na široko morje in z njih je ravno prihajalo to petje.

Huje in huje je začel glad trgati Lovrenca po črevesih. Kmet je sedel čmeren in mračen; ali na njega obrazu se je izraževal strašen obup. Kdor bi va-nj pogledal, prestrašil bi se. Ves čas ni z dekletom izpregovoril ne besedice; še le, ko je začelo solnce zahajati, rekel je s čudnim, tujim glasom:

»Pojdiva!«

»Kam pojdeva?« vpraša dekle, kakor v sanjah.

»Na one pomostke nad vodo. Vleževa ondi in bova spala«.

V tem hipu zapojejo zvonovi v stolpu bližnje cerkve.

»Oče, pojdiva prej k večernicam; izprosiva si to-lazbe in pomoči«.

(Dalje prih.)

Smešnica. »Oče«, sopiha tujec za kmetom v breg, »oče, kako dolgo še gre tako?« »Do vrha«, odreže se mu kmet, »do vrha, gospod, potem pa gre navzdol«.

Razne stvari.

(Nova cerkev.) V sredo so mil. knezoškof blagoslovili temeljni kamen za novo cerkev v Vidmu. Gosp. A. Hočevar iz Krškega ob Savi je darovala za njo celih 10.000 gl.

(Nova posojilnica.) Pri Mariji Snežni se je ustanovila slov. posojilnica in njo pozdravljamo s tem večjim veseljem, ker je ondi velika potreba za njo. Tu se slov. ljudstvo sicer le težko otimlje »pruskih grošev«, katere mu tišči »südmark« v roke!

(Imenovanje.) Vlč. g. dr. Jožef Pajek, kn. šk. duh. svetovalec in profesor na c. kr. gimnaziji v Mariboru, je imenovan korarjem stolne cerkve v Mariboru.

(Volitev.) Gosp. Tomaž Drnjač, nadučitelj v Sevnici, je dobil naslov ravnatelja ljudske šole.

(Novo društvo.) »Kmetško bralno društvo Gornje-šaleške doline« otvori se na vrtu gostilne g. Koruna pri Velenji, dne 29. junija 1893, točno ob 3. uri popoldne. Vspored: 1. Pozdrav gostov. 2. Volitev stalnega društvenega odbora. 3. Vpisovanje novih udov. 4. Slavnostni govor in 5. koncert. Pri koncertu svira društvena godba pod vodstvom g. Franca Koruna-Koželjškija s sodelovanjem sl. čitalniškega pevskega zbora Šoštanjkega. K prav obilnej udeležbi najuljudneje vabi Osnovni odbor.

(Naznanilo.) Iz Rima so došle pole z odpustki. Kdor si je kupil v Rimu tako polo, pošlje po njo k č. g. Janezu Oblaku, kapelanu pri Sv. Jakobu v Ljubljani; priloži naj pa za njo po 55 kr. Kdor jo pa želi po pošti, prideni še 10 kr. znamko.

(Bralno društvo) v Št. Pavlu v Savinjski dolini priredi dne 29. junija t. j. na praznik sv. Petra in Pavla slovesno otvorjenje s sledečim vspešnim: 1. Pouk o sadjereji, cepljenju vinske trte v zelenem in predavanju o kmetijstvu v šolskem poslopju in 2. veselica s pet-